

פרק 116

אחרית דבר – משהו להגן עליו, חלק 5

בתחילה אנה שמחה מאוד לראות שמשחק הגמר בקווידיץ' נמשך הרבה זמן – בתור גריפינדורית גביע הבתים לא ממש עניין אותה, זה לא כאילו שגריפינדור זכו בו אי פעם. בניגוד למשחק הזה, גביע העולם בקווידיץ' בשנה שעברה, המשחק שמשפחתה קנתה אליו כרטיסים יקרים להחריד, נגמר תוך עשר דקות – מה שהיה איום ונורא. משחקי הקווידיץ' המודרניים הפכו להיות קצרים מדי, הסניץ' נתפס הרבה יותר מדי מהר. הבעיה הזו הייתה הנושא הבער בין המעריצים: לחשי המטאטאים השתפרו, בזמן שמהירות הסניץ' נשארה באותה רגולציה ישנה, מה שגרם למשחקים להתקצר יותר ויותר. בליגות המתקדמות ענף הספורט הזה הצטמצם לתחרות מי יכול לשפוף יותר כסף על מטאטאי מירוף ניסיוניים בשביל המחפש שלו, בזמן ששאר השחקנים יכלו באותה מידה לצפות בו מעמדות הפתיחה שלהם.

כולם ידעו שמשהו צריך להיעשות, המצב נעשה גרוע יותר ויותר לאורך מאות שנים ועכשיו הוא כבר נעשה בלתי נסבל. אבל ועדת הקווידיץ' באיחוד הקוסמים הבינלאומי הייתה שקועה בבזבז המרירות הרגיל של איגוד הקוסמים הבינלאומי, ויכוחים צעקניים בין הגרמנים לבולגרים כך שאיכשהו אף אחד לא הצליח להסכים על איך בדיוק לתקן את הכללים. לאנה עצמה הדרך הייתה ברורה מעצמה, רק להגדיל את מהירות הסניץ' מספיק בשביל להחזיר את המשחקים לאורך ארבע-חמש שעות כמו בתחילת המאה ה-19, בתור הזהב של הקווידיץ'. רק שהבלגים חשבו שמשך הזמן של משחקים בליגה צריך להיות לא יותר משעתיים כמו בלגה-גל-אפוק בזמנים שהבלגים שלטו בשמי המגרש, והאיטלקים המשוגעים רצו לחזור עד המשחקים באורך שבוע של המאה ה-14, ותומכי טוהר הדם האפילו-יותר-משוגעים של בריטניה לא הפסיקו לברבר על משחקים שנתקעו לפעמים ליום שלם שהיוו לטענתם הוכחה לכך שהמטאטאים לא באמת השתפרו כיון שהכל היה יותר טוב פעם ולא כך עבד האיסור של מרלין.

היא הייתה בכל מאת האחוזים בצד של הארי פוטר בנוגע לכך שהגיע הזמן שהוגוורטס תוותר על הקשקושים האטיים האלה ורק תשנה את החוקים, החל מרגע זה. אבל לא על ידי ביטול הסניץ', זה יחזיר את הקווידיץ' של המאה האחת עשרה. זה לא משנה אם המנהלת הפלפאף הציגה לראשונה את החידוש כאשר אחד מהתלמידים שלה רצה לשחק את המשחק ולא התאים לתפקידים הרגילים. הסניצ'ים תפסו בכל העולם בגלל שזה נהיה יותר מרגש כשהמשחק תמיד יכול להיגמר בדקה הבאה.

אנה התווכחה על נקודת מבט זו במלוא ריאותיה במשך עשר הדקות האחרונות ודי שכחה לשים לב למשחק. תודות לצירוף מקרים ממוזל של ישיבה היא הייתה ליד הילד-שנשאר-בחיים והשלט שלו, ולכן היא הצליחה להשמיע את דעתה כבר מההתחלה.

היא הייתה מודעת, בירכתי תודעתה, לכך שאם חוקי הקווידיץ' אכן ישתנו החל מרגע זה, זה הדבר הכי חשוב שהיא אי פעם תעשה. היא כמעט יכלה להרגיש את הלחץ של הזמן מתעווות סביבה כאילו הגורל של הקווידיץ' עצמו נקבע ממש היום, והיא עומדת קרוב למרכז ההחלטה... למרות שהיא לא קיבלה ציון גבוה מספיק בגילוי עתידות בשביל שבאמת תרגיש משהו כזה, כמוכן.

היא בקושי שמה לב כשבנקודה כלשהי הילד-שנשאר-בחיים נעמד והלך לשירותים.

הילד-שנשאר-בחיים כן הסתכל לעברה כשהוא חזר. הארי פוטר נראה עייף ותשוש, אם כי הבגדים שלו נראו כאילו בדיוק החליף אותם.

היא שמה לב חצי שעה מאוחר יותר, כשהארי פוטר נראה מתנוודד מעט, ואז התכופף, וידיו נעו לכסות את מצחו; זה נראה כאילו הוא לוחץ על הצלקת שבמצחו. המחשבה קצת הדאיגה אותה, כולם יודעים שיש *משהו* עם הארי פוטר, ואם הצלקת של פוטר כואבת לו אז יכול להיות שזוועה כלואה תפרוץ ממצחו ותאכל את כולם. אך היא ביטלה את המחשבה הזו במחי יד, והמשיכה להסביר עובדות קווידיץ' לבורים בהיסטוריה במלוא ריאותיה.

היא בהחלט שמה לב כאשר הארי פוטר נעמד, ידיו עדיין על מצחו, הפיל את ידיו וחשף את צלקת הברק הידועה שלו בוערת באדום ומודלקת. הצלקת *דיממה* והדם נזל מטה אל אפו של הארי.

היא עצרה באמצע משפט. אנשים אחרים פנו להסתכל על מה שהיא בהתה בו.

"פרופסור מקגונגל?" שאל הארי פוטר בקול רועד. היו דמעות בפינות עיניו, וזה זעזע אותה; הילד-שנשאר-בחיים לא נראה מסוג האנשים שהיו פורצים בבכי. הארי פוטר הרים את קולו יותר, כאילו קשה לו לדבר. "אמ, פרופסור מקגונגל?"

פרופסור מקגונגל הסתובבה אליו ממקום מושבה. היא הייתה באמצע וויכוח עם קבוצת הקווידיץ' של הפלפאף. ראש בית גריפינדור הרימה את עיניה בזעזוע, ואז היא הזיזה אנשים מדרכה, כמעט רצה. "הארי!" היא אמרה. "הצלקת שלך!"

שקט התפשט, מתרחב במעגלים.

"אני חושב," הארי אמר, קולו עדיין רועד אבל חזק יותר, "אני חושב שהוא חזר. אני חושב שאני רואה - דרך התודעה של וולדמורט -"

אנה לקחה צעד לאחור בהזכרת שמו של אתם-יודעים-מי וכמעט מעדה על מרביצן. נער מבוגר יותר שעמד לידה השתנק בתדהמה, ואז הילד-שנשאר-בחיים צווח אפילו חזק יותר.

"הוא הורג אותם!" צרח הארי פוטר.

חצי ממגרש הקווידיץ' פנה להביט בו.

"הפולחן!" בכה הארי פוטר. "דם משרתיו! הדם, החיים! הוא זימן אותם, הוא לקח את ראשם, הדם שלהם, החיים, כדי להחזיר את שלו - **אדון האופל עולה, וולדמורט חזר!**"

מדאם הוץ' שרקה ארוכות, והמטאטאים שעדיין לא עצרו באוויר התחילו להאט. היא עצמה לא הייתה בטוחה אם זו בדיחה; אם זו הייתה, הילד-שנשאר-בחיים או לא, הוא היה ביותר צרות ממה שהיא יכלה לדמיין.

פרופסור מקגונגל הרימה את שרביטה לתנועה של לחש השקטה, והארי פוטר תפס בידה.

"חכי -" הארי פוטר התנשם, קולו נמוך יותר, אבל עדיין חזק מספיק כדי שהיא והאנשים בקרבתה יוכלו לשמוע בבירור. "אפשר לעצור אותו - אני רואה את תודעתו, את הטעות שלו - אפשר לעצור אותו עכשיו - **הדרך עדיין פתוחה! היא עוקבת אחריו! היא שוולדמורט חיסל!**" קולו

של הארי עלה עוד יותר, כשפיה של אנה עצמה נשמט בבלבול פתאומי. **"חזרי! חזרי, חזרי, קומי לתחייה ועצרי אותו! עצרי אותו, הרמיוני!"**

ואז הארי פוטר נדם. הוא הסתכל סביב באנשים הבוהים בו.

היא כמעט החליטה שזו מתיחה עם טעם ממש גרוע כשפתאום במרחק קול קראק חד מילא את האוויר.

הארי פוטר התנוודד, ונפל על ברכיו, אפילו בשליבה קפץ לגרונה. פיצוץ של רחישות נרגשות געש סביבם.

היא עדיין יכלה לשמוע את המילים מפיו של הארי פוטר, אפילו שפרופסור מקגונגל התכופפה אליו. "זה עבד", הארי פוטר התנשף בקול, "היא הביסה אותו, הוא נעלם".

"מה? " צווחה פרופסור מקגונגל, ואז הציצה סביב. "שקט! שקט, כולכם! הארי, מה קרה?"

הארי פוטר דיבר במהירות אבל בקול רם. "וולדמורט – ניסה לחזור – הוא זימן את אוכלי המוות והרג אותם, גנב את הדם והחיים שלהם – הגופה של הרמיוני הייתה שם, אני לא יודע למה, אולי וולדמורט תכנן להשתמש בה למשהו – וולדמורט חזר, הקים את עצמו לתחייה, אבל הרמיוני עקבה אחריו ואז היא השמידה אותו, הוא נעלם, זה נגמר. זה קרה בבית קברות ליד הוגוורטס, זה, " הארי פוטר הרים את רגלו, עדיין מתנוודד, "אני חושב שזה בכיוון הזה." הארי פוטר הצביע בכיוון הכללי ממנו נשמע קול השבירה מקודם, "אני לא בטוח כמה רחוק. לרעש לקח עשרים שניות להגיע לפה, אז זה בערך שתי דקות על מטאטא –"

בתנועה כה חלקה עד שהיא נראתה בלתי-מודעת, פרופסור מקגונגל נכנסה לעמדה ואמרה "אקספקטו פטרונוס." היא פנתה לחתול הזוהר שהופיע. "לך לאלבוס, אמור לו שהוא חייב לבוא מיד –"

"דמבלדור איננו!" צעק הארי פוטר. "המנהל איננו, פרופסור מקגונגל! אדון האופל טמן לו מלכודת, הוא הפך סוג של מלכודת שהמנהל תכנן ודמבלדור נתקע מחוץ לזמן, הוא איננו!" הרחישות המבועתות סביבם עלו בטון.

"לך לאלבוס!" אמרה פרופסור מקגונגל לפטרונוס שלה.

החתול מאור הירח רק הביט בפרופסור מקגונגל בעצב, ואנה עצרה את נשימתה באימה פתאומית, מרגישה כאילו מישהו הכה אותה בבתן. זה היה אמיתי, הכל היה אמיתי, זו אינה בדיחה.

"פרופסור מקגונגל, הרמיוני בחיים!" הארי פוטר הגביה את קולו שוב. "היא באמת בחיים ולא חיז"ל או משהו, והיא עדיין שם בבית הקברות!"

"מטאטא!" פרופסור מקגונגל צעקה. היא פנתה אל השחקנים המרחפים בחוסר תנועה מעל מגרש הקווידיץ'. "אני צריכה מטאטא. עכשיו!"

למרות הכל, אנה הרימה את ידה במחאה אילמת, ואז תפסה את עצמה, אפילו כשהמחפשים של רייבינקלו וסלית'רין טסו אליהם במהירות (תוך חשיבה אסטרטגית מצוינת, מכיוון שהם לא באמת עשו משהו).

הארי פוטר כבר עסק בהוצאת מטאטא נוסף מהנרתיק שלו, אחד שנועד למספר נוסעים.

פרופסור מקגונגל ראתה את זה, והנידה בראשה בתוקף. "תישאר כאן, אדון פוטר, אלא אם יש סיבה מצוינת שאתה חייב להיות שם. אני אצא מיד."

"אסור לך!" צפצף פרופסור פליטיק, שחצה את דרכו הזעירה דרך הקהל, עובר מדי פעם מתחת לרגליים של מישהו. העיניים שלו היו פקוחות לרווחה, הוא נראה כאילו הוא עומד להתעלף. "את חייבת להישאר בהוגוורטס, מינרווה! את – את ה –" פרופסור פליטיק נראה כאילו הוא מתקשה לדבר.

פרופסור מקגונגל הסתובבה כדי לפנות אל פרופסור פליטיק, ואז עצרה, והחווירה.

ואז היא לקחה את המטאטא מידו של הארי פוטר, ונתנה אותו לפרופסור חצי הגובלין הזעיר. "פיליוס", היא אמרה בחדות. כל הפניקה נעלמה מקולה, עכשיו היא דיברה במבטא הסקוטי הרגיל שלה כאילו היא עכשיו נכנסה לשיעור בתחילת השבוע. "לך אל בית הקברות עליו דיבר אדון פוטר, מצא את העלמה גריינג'ר. קח אותה אל הקדוש מנגו והישאר אתה".

"אני חושב –" הארי פוטר אמר בצרידות. "אני חושב שהשתמשו בקסמי שינוי-צורה בקרב שם – פרוסור קווירל ניסה להילחם בוולדמורט – נקוט באמצעי זהירות –"

פיליוס פליטיק הנהן בראשו מבלי להמתין מלעלות על המטאטא שלו. "פרופסור קווירל מת!" ילל הארי פוטר. הצער העמוק בקולו היה ברור. "הוא מת! אדון האופל הרג אותו! הגופה שלו –" הארי פוטר השתנק. "היא שם, בבית הקברות."

היא כשלה שוב, זה הרגיש כאילו הכו בה שוב בבטן. פרופסור קווירל היה – אחד המורים שהיא הכי אהבה, אי פעם, הוא גרם לה לחשוב מחדש על כל מה שהיא האמינה בו לגבי סלית'רין, היא ידעה בדרך כלשהי שהוא עמד למות בקרוב כנראה אבל לשמוע שהוא ממש, באמת מת...

הילד-שנשאר-בחיים ישב על הספסל, כאילו רגליו לא יכלו להחזיק אותו יותר.

פרופסור מקגונגל פנתה אל הקהל, נוגעת עם השרביט שלה בצוואר. "הקווידיץ' נגמר", הקול המוגבר שלה רעם. **"חזרו למעונות –"**

"אל!" צרח הארי פוטר.

פרופסור מקגונגל פנתה להביט בו.

דמעות זלגו על הלחיים של הילד-שנשאר-בחיים, הוא נראה כאילו ההתערבות הפתיעה אותו עצמו באותה מידה כמו שהיא הפתיעה כל אחד אחר. "זו הייתה המזימה האחרונה של פרופסור קווירל", אמר הארי פוטר, בקול שבור. הילד-שנשאר-בחיים הביט בשחקני הקווידיץ' שעתה ריחפו הנה, כאילו מדבר אליהם ישירות. "המזימה האחרונה שלו".

הארי פוטר הורחף למרפאה על ידי פרופסור מקגונגל. המורים האחרים רצו משם לפקח על מי-יודע-מה, משאירים רק את פרופסור סיניסטרס ומדאם הוץ' מאחור. ביציעים, שמועות רצו מהר; אנה חזרה על כל מה שהיא זכרה בצורה הטובה ביותר. משהו קרה לדמבלדור, אוכלי המוות זומנו ונרצחו (לא, הארי פוטר לא אמר מי מהם), פרופסור קווירל הלך להלחם בוולדמורט ונהרג על ידו, אתם-יודעים-מי חזר ומת שוב, פרופסור קווירל מת, הוא מת.

עם הזמן רוב התלמידים חזרו אל המעונות שלהם, כדי ללכת לישון, אם יוכלו.

אנה הסתכלה על היציעים ונשארה לצפות בשאר המשחק, בהתעלמות מהעייפות שפשטה בה, ומעיניה שהתמלאו בדמעות. המשחק של קבוצת רייבנקלו היה נועז.

אבל לא הייתה אף קבוצת קווידיץ' שיכלה להביס את סלית'רין באותו היום.

השחר החל לצבוע את השמיים בעת שסלית'רין זכו במשחק הגמר, בגביע הקווידיץ' ובגביע הבתים.